

**Πανοσιολογιότατε,
Σεβαστό εκκλησίασμα,
Αγαπητοί Δημότες,**

Ο Δήμος μας, με την απόφαση 102 της 12^{ης} Ιουλίου 2021, καθιέρωσε την πρώτη Κυριακή του Σεπτεμβρίου ως «Ημέρα Μνήμης των Ευεργετών του Δήμου Ερμιονίδας».

Παράλληλα αποφάσισε τη δημιουργία Μητρώου Ευεργετών - Δωρητών του Δήμου Ερμιονίδας.

Σήμερα, για πρώτη φορά υλοποιούμε την απόφασή μας αυτή, καθιερώνοντάς παράλληλα την ημέρα αυτή, στο διηνεκές, ως ημέρα τιμής και ευγνωμοσύνης.

Η σημερινή ημέρα είναι πολύ σημαντική, γιατί βρισκόμαστε όλοι μαζί και ανάβουμε ένα κερί στην ψυχή αυτών των ανθρώπων,

***που ο Θεός τους έδωσε, αλλά δεν ξέχασαν να δώσουν,
που ο Θεός τους έδωσε την ευλογία του πλούτου, αλλά
από την άλλη μεριά και οι ίδιοι δεν ξέχασαν το
συνάνθρωπό τους... που έχει ανάγκη.***

Δεν αρκέστηκαν με το να περνάνε καλά οι ίδιοι, αλλά προσπάθησαν να δώσουν από αυτό που ο Θεός απλόχερα τους έδωσε.

Είναι, λοιπόν, το ελάχιστο χρέος, το οποίο οφείλουμε όλοι εμείς, που έχουμε καρπωθεί τις ευαισθησίες τους, να τιμήσουμε αυτούς τους ανθρώπους και να δώσουμε

μια υπόσχεση πως θα συνεχίσουμε αυτό που ξεκίνησαν οι ίδιοι.

Ας αποτελέσει αυτή η ημέρα αφορμή να εμπνευστούμε και να διδαχτούμε από όλους εκείνους που αποτέλεσαν λαμπρό παράδειγμα ανιδιοτέλειας και μεγαλοψυχίας διαθέτοντας μέρος ή και το σύνολο της περιουσίας τους για την κοινωνική και οικονομική πρόοδο του τόπου μας και της πατρίδας μας.

Ζητούμενο είναι το έργο και η προσφορά τους να γνωστοποιηθεί στους νεότερους και να αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση.

Αγαπητοί Δημότες,

Η πρώτη Κυριακή του Σεπτεμβρίου από σήμερα είναι ημέρα μνήμης και τιμής των τοπικών ευεργετών μας και δωρητών.

«Όταν θέλουν οι Έλληνες να καυχηθούν», γράφει ο Καβάφης, «τέτοιους βγάζει το Έθνος μας, θα λένε για αυτούς. Έτσι θαυμάσιος θα είναι ο έπαινός τους! ».

Είναι αλήθεια υπέροχος ο έπαινος αυτός για ανθρώπους που έδειξαν και δίδαξαν με τον δικό τους τρόπο την προσφορά στην Τόπο μας.

Τους άξιους αυτούς ανθρώπους με το μεγάλο αίσθημα φιλοπατρίας, φιλανθρωπίας και κοινωνικής αλληλεγγύης τιμούμε σήμερα.

Αυτούς που ενίσχυσαν σε δύσκολες εποχές τον Τόπο μας.

Η ευεργεσία αποτελεί την κορυφαία εκδήλωση συμπαράστασης προς τον συνάνθρωπο καθώς πηγάζει

από αγνό αίσθημα φιλαλληλίας χωρίς καμία σκοπιμότητα.

Η ευεργεσία προς την πόλη θεσμοθετείται αρχικά στην αρχαία Αθήνα με τις υποχρεωτικές «λειτουργίες».

Στην αντίληψη του αρχαίου Έλληνα πάντως, ο «ευεργετισμός» αποτελούσε κοινωνικό πρότυπο, σύμφωνα με το οποίο ο καθένας βοηθούσε εκείνους που τον είχαν βοηθήσει ήδη – κάτι παρόμοιο με την δική μας αντίληψη της κοινωνικής υποχρέωσης.

Δύο φιλόσοφοι της αρχαιότητας εξέτασαν και εκλέπτυναν την έννοια του «ευεργετισμού».

Ο Αριστοτέλης έκανε λόγο στα "Ηθικά" για τον "μεγαλοπρεπή" άνθρωπο, εκείνον δηλαδή, ο οποίος ασχολείται με τα κοινά ώστε να ωφελήσει τον συνάνθρωπό του - με κοινωφελείς δραστηριότητες με τις προσωπικές του δαπάνες.

Παράλληλα, ο ίδιος, στη "Ρητορική", αναφέρει ότι ο πραγματικός πλούτος έγκειται στο να πράττει κανείς το καλό - δηλαδή να δωρίζει χρήματα ή δώρα στον συνάνθρωπό του και να τον βοηθά.

Στην "Κύρου Παιδεία", ο Ξενοφώντας εξυμνεί τον Κύρο, για την φιλανθρωπία του, ενώ ο Πλάτωνας θεωρούσε την διδασκαλία γνώσεως ως το μέγιστο ευεργέτημα, όπως προκύπτει από τον "Ευθύφωνα".

Από τους πρώτους ευεργέτες ήταν ο Ιπποκράτης, όχι μόνον επειδή οι ιατρικές του ικανότητες ήταν τεράστιες αλλά επειδή συμβούλευε τους συναδέλφους του να περιθάλλουν όσους ασθενείς δεν είχαν οικονομική άνεση, δωρεάν.

Βέβαια, ο «ευεργετισμός» ως θεσμός υιοθετήθηκε και από τους Ρωμαίους.

Στο Βυζάντιο, επίσης αυτή η παράδοση του «ευεργετισμού» συνεχίζεται.

Ο Χριστιανισμός όμως συνέχισε και αναβάθμισε την κοινωνική αυτή αρετή, αναδεικνύοντας την πνευματική της διάσταση. Δεν δρα πλέον ο πολίτης για τους συμπολίτες του αλλά ο χριστιανός για κάθε συνάνθρωπο και αδελφό του.

Και δεν το κάνει αυτό για να θεωρηθεί ο καλός πολίτης της Αθηναϊκής δημοκρατίας, αλλά για να θεωρηθεί παιδί του Θεού, γιατί όπως λέει το Ευαγγέλιο, «Ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεώ».

Τέτοια παραδείγματα ευεργεσίας αποτελούν οι βίοι και οι διαθήκες των εθνικών μας ευεργετών οι οποίοι σαφώς στο σύνολό τους ήταν βαθιά θρησκευόμενοι άνθρωποι.

Ο θεσμός της ευεργεσίας, παίρνει νέες διαστάσεις στη διάρκεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η ανάγκη για πνευματική αναβάθμιση του Γένους ώθησε, τότε, την Εκκλησία, αλλά και πολλούς εύπορους Έλληνες να δραστηριοποιηθούν για την ίδρυση σχολείων, τη μισθοδοσία εκπαιδευτικών, αλλά και την παροχή οικονομικής αρωγής σ' εκείνους που είχαν μεγαλύτερη ανάγκη.

Έλληνες της διασποράς πρωταγωνιστούν στο κίνημα του Νεοελληνικού Διαφωτισμού, στην ανέγερση σχολείων, την αποστολή βιβλίων, τη χορήγηση υποτροφιών.

Η έμπρακτη εκδήλωση φιλοπατρίας με πράξεις ευεργεσίας παίρνει ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις στα χρόνια της Εθνεγερσίας.

Πλούσιοι ομογενείς συμπαρίστανται στην Πατρίδα που μάχεται και γίνονται αρωγοί στον αγώνα της Ελευθερίας. Η «Φιλική Εταιρεία», αλλά και πολλά από τα μέσα που χρησιμοποιούνται στους αγώνες του Έθνους χρηματοδοτούνται από αγωνιστές και εθνικούς ευεργέτες, γυναίκες και άνδρες.

Πολλά θα μπορούσαμε ακόμα να πούμε, για την ιστορική εξέλιξη του θεσμού της «ευεργεσίας», αλλά θεωρώ σκόπιμο να αναφερθώ στο παρόν.

Σήμερα, που η χώρα μας βιώνει δύσκολες μέρες και βρίσκεται μπροστά σε νέες προκλήσεις λόγω συγκυριών, θα έπρεπε να αποτελεί μέρος της κεντρικής μας πολιτικής, να αναδεικνύουμε, μέσα από το παρελθόν αλλά και το παρόν, την αναλλοίωτη αξία της ευεργεσίας και της προσφοράς.

Εκτός από τους επώνυμους εθνικούς ευεργέτες που κατέγραψε η Ιστορία, μην ξεχνάμε και τους χιλιάδες επώνυμους και ανώνυμους τοπικούς ευεργέτες, που με το έργο και τη ζωή τους προσέφεραν και αυτοί στον τόπο τους.

Η βασική προϋπόθεση πάντως για να γεννήσει μια κοινωνία ανώνυμους και επώνυμους ευεργέτες είναι η διαρκής, επίμονη, μακροχρόνια, πολυεπίπεδη προσπάθεια από όλους, δηλαδή τόσο από την συντεταγμένη πολιτεία όσο και από την κοινωνία των πολιτών, να έχουμε ως αδιασάλευτο στόχο, την επαναφορά στην κοινωνία, ιδανικών όπως η **προσφορά**, η **ταπεινοφροσύνη**, η **ανιδιοτέλεια**, η **κοινωνική αλληλεγγύη**, ο **πολιτισμός**. Ιδανικά που έχουν άμεση

σχέση με την ουσιαστική παιδεία μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους, στοχεύουν στο ΕΜΕΙΣ και όχι στο ΕΓΩ και έτσι δίνουν βαθιά ικανοποίηση στον καθένα ξεχωριστά.

Αξίζει λοιπόν, για όλα αυτά, κάθε τιμή σε εκείνους τους ιδεολόγους της ζωής, επώνυμους και ανώνυμους, πλούσιους ή ανθρώπους που έδωσαν από το υστέρημά τους στον τόπο τους, οι οποίοι διαχρονικά και ποικιλότητα, υπηρέτησαν με την προσφορά και το έργο τους την πατρίδα μας.

Κλείνοντας, αφενός αναφωνώ το «αιωνία η μνήμη αυτών» και αφετέρου νιώθω υπερήφανος για το Δήμο μας, που οι Δημότες του, μέσω του Δημοτικού Συμβουλίου, ύστερα από εισήγησή μου, ομόφωνα αποφάσισαν και καθιέρωσαν τη σημερινή ημέρα τιμής και μνήμης των τοπικών μας ευεργετών, **αποδεικνύοντας έτσι έμπρακτα, ότι δεν ξέρουν τη λέξη αχαριστία, αλλά τη λέξη ευγνωμοσύνη.**